

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1130

10.11.2024 (135)

Den vita rasens osjungna hjältar

Del 3

William Dudley Pelley

I sin profetiska roman 1984 beskrev George Orwell den typ av samhälle som USA snabbt håller på att förvandlas till. Ett motto för denna "framtida" tid var: "Den som kontrollerar nuet kontrollerar det förflutna, den som kontrollerar det förflutna kontrollerar framtiden." En del av denna tankekontroll underlättades av minneshållet. Det var en förbränningsugn i vilken man kastade all information om det förflutna som ansågs vara skadlig för storebrorsystemet. För att visa hur mycket det judekontrollerade etablissemanget i vårt land liknar det i 1984, presenterar vi historien om William Dudley Pelley.

Trots att han var ledare för en massrörelse som skapade rubriker under hela 1930-talet är hans namn idag helt okänt, förutom för en handfull forskare. Bortsett från enstaka, flyktiga hänvisningar till honom i några historieböcker om depressionstiden, finns det inga böcker om hans dramatiska liv, inte ens några tidnings- eller tidskriftsartiklar. Hans fotografi kan inte hittas utanför sidorna i *The New Order*, inte heller några fotografier av hans tiotusentals anhängare, trots att både hans bild och deras dominerade nyhetsreportage och publikationer på den tiden. Hans tal är omöjliga att få tag på, trots att de hördes av miljontals människor, ibland i rikstäckande radiosändningar. Han väckte vänskap hos legendariska hjältar som Charles Lindbergh och hat hos legendariska skurkar som Franklin Roosevelt. Sin-

clair Lewis skrev en hel roman, *It can't happen Here*, baserad på hans liv. Tillsammans med verk av Theodore Dreiser, H.L. Mencken, F. Scott Fitzgerald och andra av 1920-talets stora författare, kom hans böcker in på universitetens läroplaner som en del av den moderna amerikanska litteraturen. Ändå innehåller ingen collegekurs i Great Books idag någon av hans titlar. Han var en av stumfilmens viktigaste skapare och författare till klassiska pjäser som Ringaren i *Notre Dame*. Trots hans obestriddiga inverkan på sin samtid har hans namn helt utplånats ur den samtida historien, hans böcker (värre än förbjudna eller brända) har inte publicerats och hans politiska insatser har förpassats till glömskan.

När jag efter månader av efterforskningar försökte hitta material till den här artikeln fick jag veta att hans enda biografi skrevs för arton år sedan, en obskyr universitetsuppsats av en fientligt inställd doktorand. Några spridda fragment av ytterligare uppgifter kom från kopior av Pelleys egna förmultnande publikationer, via dammiga biblioteksarkiv. Allt om honom har kastats in i ett äkta minneshål, inte mindre grundligt i sin förstörelse men mycket mer verkligt än Orwells modell. Den judiske storebror som utplånar all information om William Dudley Pelley är samma övervakare av det förflutna som ser till att det finns gott om skolböcker och pseudodokumentärer för TV och bio som hyllar "storheten" hos Martin Luther King, Jr. eller Malcolm X. Vad kan Pelley ha gjort som så träffade Kosher-systemets hjärta att det utlöste en sådan fullständig insats för att utplåna all kunskap om hans existens från det amerikanska medvetandet?

Skräck i Ryssland

William Dudley Pelley föddes i Lynn, Massachusetts, den 12 mars 1890, i djupaste fattigdom. Allt han kunde minnas av sin barndom var att han var "ständigt hungrig och illa klädd". Till skillnad från apologeterna för negrernas oduglighet avskräckte inte motgångarna den unge William från att göra något av sitt liv. För honom var fattigdomen inte en ursäkt för lathet och misslyckande, utan en katalysator för förbättring. Han var fortfarande i de tidiga tonåren när han fick ett enkelt jobb på en mjukpappersfabrik, där han arbetade långa, tråkiga timmar för väldigt lite pengar. Men han sparade sina slantar och utbildade sig genom att läsa vid varje tillfälle. Läsningen var hans enda passion och hans enda utväg från tonårens slit och materiella utarmning. Han älskade särskilt de klassiska amerikanska författarna Foe, Emerson, O'Henry osv. - och drömde om att bli författare. När han gick ut åttonde året var han bättre utbildad än de flesta med collegeexamen och började förverkliga sin dröm när han anställdes som juniorreporter på Springfields Home-

stead-tidning. Trots att hans inkomst knappast var bättre än lönen på mjukpappersfabriken gifte han sig 1911 och fick en liten flicka året därpå. Hon dog dock runt sin treårsdag. Trots sin "fruktansvärda sorg", eller på grund av den, arbetade han hårdare än någonsin med sitt hantverk, hans rykte som en reporter med extraordinär beskrivningsförmåga växte och för första gången i sitt liv var han ekonomiskt bekväm. Under de följande åren beundrades hans artiklar i nationellt kända tidskrifter som *Red Book*, *Colliers* och *The Saturday Evening Post* av miljontals läsare.

I slutet av första världskriget var Pelleys prestige så stor att hans förläggare gav honom uppdraget som utrikeskorrespondent i Östeuropa. Med ett generöst utgiftskonto och den diplomatiska rang av "konsulär kurir" som USA:s regering tilldelat honom, reste han till Ryssland i början av 1918. För honom var uppdraget ett roligt äventyr, ett välbetalt tidsfördriv och en chans att semestra utomlands. Det visade sig vara något mycket mer. Fram till sin ödesdigra resa var Pelley en lycklig, lovande författare utan några egentliga övertygelser. Som han mindes flera år senare förvandlade upplevelsen honom "från en oansenlig författare till en grym korsriddare".

Under två år tillryggalade han 8.000 mil med tåg och på hästrygg genom Sibirien, in i Ukraina, över stäpperna i centrala Ryssland, in i Fjärran Östern och genom Asien till Japan. Under alla dessa omfattande resor blev han ett personligt vittne till den kommunistiska revolutionen. Han såg bondkvinnor korsfästa vid ladugårdsdörrar och en skolsal där läraren och alla eleverna hade slagits ihjäl och deras hjärnor stänkt mot svarta tavlan. Det fanns hela byar som avfolkats genom mord, med lik som hängde från varje lyktstolpe och kvävde de närliggande bäckarna. Dessa offer var sällan militär personal eller politiskt engagerade på något sätt. De var vanliga människor, mestadels bönder och fabriksarbetare. Sådana fasansfulla syner, som de röda möttes av var de än passerade, fick honom nästan att tappa förståndet. Men de var så vanliga att han gradvis blev van vid det hav av blod som han färdades genom dagligen.

Han fick själv lära sig att kommunismen inte var en ideologi, utan helt enkelt en organisation av de värsta kriminella elementen som leddes av judar för att förstöra det icke-judiska samhället. Detta var ingen spekulation. Praktiskt taget alla kommissarier han kände (av vilka han intervjuade några) var judar, medan majoriteten av deras aktivister var vanliga mördare och perversa personer som "befriats" från fängelset. De motiverades av hat, makt och hämnd, inget annat. Alla deras slagord om "jämlighet" och "fred" var genomskinliga ritualer för att dupera tanklösa liber-

aler bland det ryska folket, deras offer. Berusade av framgång skröt judarna öppet om sina planer på världserövring genom att underblåsa samma typ av splittring i andra icke-judiska länder. De berättade för Pelley att Ryssland bara var en språngbräda, en bas för internationell subversion. Till och med deras falska "kommunism" var fullständigt överflödigt, precis som deras egna anhängare, som de aldrig tvekade att massakrera vid minsta infall. Deras långsiktiga mål var en världsregering, där icke-judarna blev villiga slavar och drev en internationell ekonomi med sina genier och sitt arbete, medan det judiska folket dominerade alla viktiga maktpositioner. "Efter Ryssland", flinade en flottig kommissarie till Pelley, "sedan Europa och senare Amerika!"

"Hurra för Hollywood!"

Före sitt politiska uppvaknande utomlands visste han ingenting om judarna, hörde dem aldrig diskuteras hemma under sin uppväxt och såg dem på sin höjd som medlemmar av en icke-kristen religion. Pelley återvände till USA som en förändrad och skakad man och lämnade 1920 sin rapport till representanten Louis F. McFadden från Pennsylvania. Politikern blev så upprörd över vad han hörde att han personligen läste upp *Sions vises protokoll* på kongressens golv och därmed officiellt införde detta mycket viktiga dokument i *kongressens protokoll*. (Protokollen representerar en agenda för att föra judiska ledare till positioner av politisk och ekonomisk dominans över det icke-judiska samhället. Protokollen fördömdes som bedrägeri av hysteriska judar, men verifierades så sent som 1984, då Lincoln och Bladgetts populära bok om graallegenden, *Holy Blood - Holy Grail*, fastställde deras historiska rötter). Kort därefter presenterades Pelley för en tjänsteman vid justitiedepartementet och Robert Sharpe, chef för utrikesdepartementets underrättelsetjänst. De berättade för honom att hans upplevelser helt och hållet bekräftades av deras rikliga filer om judisk agitation i Ryssland och USA. Att dessa regeringsmän var så frispråkiga är en avslöjande indikation på hur mycket politisk makt judarna har samlat på sig under de senaste 75 åren; det är idag fullständigt otänkbart att någon amerikansk politiker ens skulle antyda att kritisera det judiska hotet.

Det verkade inte finnas något som kunde stoppa "den historiska oundvikligheten" av den kosher-värld som Karl Marx utlovat. Pelley återvände till sitt hem i Vermont och försökte glömma det "skräckbad" som han visste långsamt höll på att omsluta civilisationen. Han kände sig rastlös och frustrerad och blev obeboelig, så till den grad att han och hans fru skilde sig. Det här var det glada tjugotalet, när

amerikanerna fångades av hedonismen i efterkrigstidens välstånd. Folk levde för nöjes skull och lät allvarliga problem ta hand om sig själva. Inte heller Felly var immun mot sin tidsanda. Han försökte fly från sitt eget samvete och flydde till Hollywood, Kalifornien, där hans rykte som författare föregick honom, och han anställdes som manusförfattare på M.G.M. och Universal Studios. Han arbetade som en galning och skrev manus till den tidens ledande filmer. Han skrev även manus till en filmversion av sin egen novell, *The Shock*, som blev en omedelbar succé. Hans arbete var av så hög kaliber att han snart blev en av de mest respekterade och högst betalda manusförfattarna i Hollywood. Enligt hans biograf bidrog hans uppskattade manus för stumfilmens ledande skådespelare "till att etablera Lon Chancys rykte och skapa en vänskap mellan de två männen. Förutom Chancy gjorde han anspråk på att ständigt få komma in i Theda Baras, Chester Conklins och andra kända skådespelares, producenters och regissörers hem."

Trots att Pelley hade fullt upp med att leva upp i Hollywoods societet fann han tid att skriva romaner som katapulterade hans namn till de högsta nivåerna inom modern amerikansk skönlitteratur. Både *The Greater Glory* (som hyllar de enkla värdena i livet i en liten stad i New England) och *The Fog* (en kärlekshistoria) var bästsäljare och hyllades av kritikerna. Han jämfördes med F. Scott Fitzgerald och ansågs vara minst lika bra som Sinclair Lewis. Men pengar och berömmelse gav honom inte inre frid. Ironiskt nog flydde han ursprungligen från östkustens verklighet till Hollywoods fantasifabriker, bara för att hamna mitt i en till största delen judisk filmindustri som förvrängde filmkonsten till kosherpropaganda, som "fördummade, bedövade och i allmänhet lurade" publiken. "Medan icke-judar koncentrerade sig på kreativitet", sade han, "började pälsmakare från Second Avenue och byxpressare från Milwaukee öppna studior för att fotografera dramer på burk." Han skämdes innerst inne över att ha haft något att göra med Hollywood-illusionen, när han såg den judiska skuggan falla över sitt eget land, precis som den hade gjort i Ryssland.

När han stod på höjden av sin framgångsrika karriär och sitt känslomässiga kaos, den 29 maj 1928, konfronterades han plötsligt och oväntat med en djupt gripande personlig upplevelse. Han skrev om den i boken *Mina sju minuter i evigheten*, som såldes i 90.000 exemplar. Fram till 1930 fick han mer än 20.000 brev från sina läsare. Trots pamflettens fenomenala framgång avslöjade författaren få detaljer om sin upplevelse, förutom att han insisterade på att synkrona händelser av personligt betydelsefulla "sammanträffanden" är händelser i allas liv som kopplar oss till någon gudomlig plan. Pelley, som aldrig tidigare varit religiös, var ingen Paulus som slogs av sin häst av Guds heliga blix. Vad som än hände honom verkar

det ha varit ungefär som den vision en ung Hitler hade av sitt liv när han som 15-årig student i Linz, Österrike, såg något i ett framförande av Wagners musik som visade honom en glimt av hans framtida uppdrag. Sådana personligt betydelsefulla händelser är inte alls ovanliga, utan drabbar vanligtvis revolutionära personligheter av hög rang. I vilket fall som helst insåg Pelley att han slösade bort sin tid på att "göra filmer" som blev alltmer antijudiska, och han bestämde sig för att ägna resten av sitt liv åt meningsfullt arbete, vad det än skulle bli. Han kände att han var redo för stordåd, men att han saknade en känsla av riktning.

Framför allt ville han göra något värdefullt för sin ariska ras och den västerländska kulturen. Han var inte omedveten om den nationalsocialistiska revolution som pågick i Tyskland, men han trodde inte att den skulle kunna segra över judendomens enorma makt. Han mindes hur den slemmige kommissarien i Ryssland hade profeterat att Europa skulle bli nästa offer. Han studerade *Mein Kampf* och undrade om de principer som så tydligt lagts fram i den kunde tillämpas i Förenta staterna. Det verkade för bra för att vara sant. Nästa år kollapsade 1920-talets skenbara välstånd med den stora depressionen. USA gick i konkurs och dess folk kände verklig rädsla för första gången. När miljontals bittert desillusionerade amerikaner lät sig luras av en spirande kommunistisk rörelse och Franklin Roosevelts genomskinliga lögner, blev Pelley förskräckt över att se samma mönster av massomvälvning som han bevittnat i Ryssland spelas upp igen i hans eget land.

Silverlegionens födelse

Men när Adolf Hitler valdes till president den 30 januari 1933 blev Pelley helt tagen på sängen. Det omöjliga hade hänt. Åtminstone någonstans i världen hade ett icke-judiskt folk tagit sig samman för att försvara sin rasliga existens. De allsmäktiga judarna var besegrade trots allt. Om vita män kunde rädda sitt folk i Tyskland, kunde samma sak åstadkommas här. Redan nästa dag grundade Pelley *Silverlegionen*, som av de flesta historiker betraktas som den första äkta nationalsocialistiska organisationen i USA. Det är sant att rötterna till *American-German Bund* gick tillbaka tio år tidigare. Men det var i huvudsak en broderskapsgrupp utan politiska mål förutom att, långt senare, bevara freden mellan Amerika och Tredje riket. *Silverlegionen började* som något helt annat. Från första början var dess drivkraft att uppnå politisk makt, att en dag bli den amerikanska regeringen och upprätta en folklig stat baserad på grunderna i *Mein Kampf*. Ännu viktigare än dessa uppenbara politiska och filosofiska mål var att en ny ande, den vita rasens dynamiska vilja, skulle framkallas för att inspirera amerikanerna som aldrig förr.

Pelley ställdes dock redan från början inför ett allvarligt dilemma: Samtidigt som han tydligt ville identifiera sin organisation som nationalsocialistisk, var han angelägen om att få den att framstå som så amerikansk som möjligt. Även om han älskade svastikasymbolen och förstod dess panariska betydelse, visste han också att den nu var ett officiellt emblem för en främmande makt. Han ville inte ge intryck av att vara agent för ett annat land. Istället för det gamla krokiga korset valde han bokstaven "L" som symbol för sin nya organisation. Den var enkel att reproducera under en mängd olika omständigheter och stod för Kärlek till den ariska rasen, Lojalitet till den amerikanska republiken, Befrielse från judendomen och, naturligtvis, *Silverlegionen* själv. Han designade personligen dess flagga, en fyrkantig, vit standar med ett stort L i scharlakansrött. Under de kommande nio åren skulle den ses av miljontals amerikaner, bäras i våldsamma gatustrider och hissas över varje stat i unionen.

Men i början, efter att ha skapat sin första symbol, visste Pelley verkligen inte var eller hur han skulle börja. Till slut föll han tillbaka på sina skrivkunskaper och gav ut en tabloidtidning, *Liberation*, på egen bekostnad. Den skapade sensation och blev en framgång praktiskt taget över en natt genom att locka till sig inte bara många ekonomiska bidragsgivare, utan också uttrycksfulla skribenter som han själv och först ett dussintal, sedan hundratals och mycket snart tusentals arbetslösa män som var angelägna om att sälja tidningen från gatuförsäljare. I judiska städer som New York eller Washington D.C. attackerades dessa tidiga aktivister av koshermobbar, så samma fiende som gjorde Hitlers stormtrupper nödvändiga var också ansvarig för att *Silverskjortorna* uppstod. Pelleys val av namn var en uppenbar referens till det tyska S.S., men deras närvaro vid tidningsförsäljningar och offentliga tal var inte mindre viktig. På så kort tid blev *Silverskjortorna Silverlegionen*. De allra flesta legionärerna var inte alls några revolutionärer i fåtöljen, utan tuffa gatukämpar från fabriker, kontor och gymnasie- och högskolecampus. Många var också före detta militärer, förrådade veteraner från det falska "kriget för att göra slut på alla krig". De genomskådade depressionens judiska natur och betraktade F.D.R. som den mest judifierade president som någonsin påtvingats landet. Framför allt ville de sopa undan den liberal-kapitalistiska-demokratiska bluffen och i dess ställe bygga en fri republik med lyckliga medborgare som var djupt medvetna om sitt rasliga arv. För att uppnå detta mål strävade de efter att bygga upp en verklig politisk rörelse som på allvar syftade till att få sina ledare till makten genom lagliga och konstitutionella medel.

Deras uniformer bestod av en keps som var identisk med den som bars av Hitlers

stormtrupper, blå manchesterbyxor, leggings, slips och silverskjorta med ett rött "L" över hjärtat. För att kompensera för sitt europeiska utseende flaggade *silverskjortorna* alltid med Stars and Stripes sida vid sida med legionens flagga, och deras officiella hymn var en proarisk text till den berömda marschen från inbördeskriget, *Battle Hymn of the Republic*. "Silver symboliserar renheten i vår kamp", tillkännagav Pelley, "och renheten i vår ras!" Så började vad han kallade "det stora maratonloppet", och frammanade bilder av Thermopylae - "den ultimata kampen om existens mellan den ariska mänskligheten och judendomen".

I slutet av 1933 var legionens tillväxt inget mindre än extraordinär. Enheter växte fram över hela landet, eftersom Pelley upptäckte att han kunde tala lika värtaligt som han kunde skriva. År 1936 var han en nationellt känd offentlig person, som redan hade talat till hundratusentals bönder, studenter, hemmafruar och, oftast, arbetslösa människor över hela landet. Som han en gång beskrev i *Liberation*: "Män i de små städerna blir plötsligt galvaniserade av de genomträngande ljuden från *Silver Bugles* (namnet på en trum- och hornorkester från *Silverlegionen*). De sträcker upp sina halsar från liggare och svarvar. Böljande flaggor går förbi dimmiga fönster där de har betraktat världen med allt större surhet under denna mycket framgångsrika judiska depression. De går ut på trottoarerna och ser de finaste exemplaren av amerikansk manlighet göra något för att lindra massornas förbittring. De vill spela sina roller." Precis som den växande legionen av hans anhängare kände han sig som nationalsocialistisk aktivist "en del av själva kärnan och fibern i mitt lands nuvarande historia". Hans budskap var den enkla sanningen: "Den kapitalistiska demokratin har misslyckats, men ur dess ruttna rester kämpar dess monstruösa avkomma, kommunismen, för att födas. Det ryska folket misslyckades med att krossa detta monster i dess sköte och led fruktansvärt. Jag vet, jag såg det hända. Samma sak händer här. Det är inte en kamp för kapitalism eller kommunism, utan mellan den vita civilisationen och judendomen."

***Silver Shirts* på marschen!**

Pelleys organisation av *Silverlegionen* var unik. Även om det fanns permanenta baracker för *Silver Shirt*-träning och lokala enheter blomstrade i de flesta stater och i varje region i USA, fanns det ingen central högkvarterbyggnad. Istället ledde Chief, som han populärt kallades av sina anhängare, legionen från sin Ford Touring Car. Han stannade aldrig någonstans mer än några veckor, utan var ständigt på resande fot, reste från ett högkvarter till ett annat och arrangerade utomhusmöten och massmöten längs vägen. Faktum är att han gick igenom flera

bilar per år, eftersom han kördes otroliga 20 000 mil varje år. Den plats där han råkade befinna sig för tillfället var det nationella högkvarteret, och därifrån ringde han alla sina telefonsamtal till andra högkvarter. Detta extremt rörliga ledarskap knöt de olika enheterna mycket nära varandra och gav Pelley en enorm förståelse för amerikaner på alla nivåer, i alla delar av landet, samtidigt som det gjorde honom till en personligt känd statsman för miljontals människor.

Hans plan för att uppnå makt var öppen och direkt: Först skulle han göra sina medborgare bekanta med Silverlegion-programmet. Sedan skulle han delta i nästa presidentval i en delstat enbart för att få den erfarenhet som han och hans aktivister behövde för att förstå praktisk politik. Med denna träning i det verkliga livet skulle han göra ett seriöst försök i 1940 års nationella val. Följaktligen var hans stöd så utbrett i delstaten Washington att hans namn placerades på valsedeln, tack vare *Silverskjortornas* hårda kampanjarbete från dörr till dörr, som samlade in tusentals underskrifter på deras cirkulerande namnlistor. (Här har jag inte lyckats hitta några källor som beskriver den väljarrespons han fick. Jag drar slutsatsen att det måste ha varit betydande, av skäl som snart kommer att klargöras).

F.D.R:s återinsättande som president förde "konflikten mellan de ljusa och mörka krafterna på jorden" närmare - en profetia om det kommande kriget mot Tredje riket som Pelley gjorde i sitt första nationella radiotal. Hans valkampanj tredubblade *Silverlegionens* medlemsantal och vann några viktiga personer, inklusive George van Horn Moseley, en pensionerad general i den amerikanska armén, kongressrepresentanten Jacob Thorkelsen, Charles A. Lindbergh, Jr. och Walt Disney. Alla deltog i hans offentliga möten och några delade podium med chefen. Han var övertygad om att *Silverlegionen*, med denna typ av stöd på hög nivå och den uppenbara acceptansen från miljontals vanliga amerikaner, hade ett stort öde framför sig. Som hans biograf skrev: "Pelley såg fram emot en världsaxel, centrerad i ett ariserat Washington och säkrad i båda ändar i Berlin och Tokyo. Så länge Kina vacklade på gränsen till att bli Stalins satellit, försvarade de japanska arméerna i Manchuriet civilisationen mot kommunismens försåtliga orm." Efter att ha bott i Japan under en tid kom Pelley att djupt respektera japanerna som ett bålverk i Fjärran Östern mot Sovjetunionen. Han var därför förfärad över Roosevelts försök att driva Japan in i ett katastrofalt krig som skulle lämna dörren vidöppen för kommunistisk expansion i Asien. Chefen visade sig vara alltför profetisk även här, vilket de förlamade amerikanska veteranerna från Korea och Vietnam kan intyga.

När presidentvalet 1940 närmade sig togs *Silverskjortorna*, som nu var 100.000 (House Committee on Un-American Activities, Special Committee, 1939), på stort

allvar av F.D.R., som såg Pelley som en dödligt allvarlig utmanare; chefen kanske inte skulle ta sig in i Vita huset, men han kunde kontrollera tillräckligt många röster för att vända valet bort från demokraterna. Roosevelts popularitet var redan dalande, han kunde inte riskera sitt omval och beordrade F.B.I. att "utreda" Pelley. Justitiekansler Frank Murphy protesterade mot den uppenbara politiska förföljelsen och ursäktade sig inför presidenten med att det skulle vara ett misstag att göra "*silverskjortorna till martyrer.*" Martyrer, schmartyrer - den demokratiska ämbetsperioden stod på spel, så han beordrade vad Pelley kallade sina "icke-judiska satraper" att göra livet surt för *Silverskjortorna*. Deras enhet i North Carolina (legionens största högkvarter och det närmaste de hade ett nationellt kontor) plundrades av federala poliser, dess egendom, inklusive tryckpressar, konfiskerades, dess invånare arresterades och fängslades på en mängd olika påhittade anklagelser, som alla avfärdades men först efter långa månader av ekonomiskt dränerande domstolsförhandlingar. Trots detta återlämnades inget av det konfiskerade materialet, och inte heller den lagligt ägda byggnaden, till de utfattiga *silverskjortorna*; de fick höra av den leende domaren att de hade rätt att stämma regeringen på skadestånd.

Direkt efter räden i North Carolina krävde kongressledamot Dickstein (New York) ett nationellt förbud mot offentlig förevisning av *Silver Shirt*-uniformen. Chefen var snabb med att svara: "Varje jude som tror att han kan tala om för mig vilken typ av skjorta jag får bära, eller att jag inte får bära ett scharlakansrött L på den, ska få ett slag på näsan som han kommer att minnas tills han landar i Abrahams barm!" Som till och med hans osympatiska biograf medger, "Pelley hade skäl att tro att han blev trakasserad. "

Trakasserierna tilltog och han anklagades för skatteflykt. Även om han klarade sig undan den politiskt motiverade anklagelsen, saboterade de stora kostnaderna och tidsåtgången för att försvara sig mot ett hotande fängelsestraff hans kampanj 1940. Vid den tidpunkten (november) verkade USA:s inblandning i den alltmer omfattande konflikten mot det nationalsocialistiska Tyskland praktiskt taget oundviklig. Pelley ändrade därför legionens inriktning från att ställa upp i val till att motarbeta Roosevelt och hans judiska krigshetsare. *Silverskjortorna gick samman* med *American-German Bund*, *Ku Klux Klan* och många andra patriotiska organisationer, stora som små, för att mobilisera ett massmotstånd mot fred. Även här bevisade chefen sin förmåga att vinna över miljoner, eftersom nationella opinionsundersökningar som gjordes bara en vecka före Pearl Harbor visade att mer än tre fjärdedelar av det amerikanska folket var emot krig med axelmakterna om inte USA blev fysiskt angripet. Hur Roosevelt konstruerade denna förutsättning, som

är väldokumenterat i några av de böcker som säljs av *The New Order*; är alltför komplicerat för att återberättas här. När Amerika slutligen gick med i kriget var Pelley förkrossad över vad han såg som sitt lands glidning ner i avgrunden. Hans livsverk under de senaste nio åren, alla de underbara framgångarna för *Silver Shirt*-organisationen och dess entusiastiska gräsrotsstöd, verkade förgäves. Han upplöste legionen, till och med dess tidning; vad annat kunde han göra?

Han gifte om sig 1935, men tillbringade inte mycket tid med sin nya fru, med vilken han hade en dotter. Pelley var nära att bli förtvivlad och följde med dem till den lilla staden Nobelsville i Indiana, där han ville glömma den värld han hade försökt rädda. Hans år av självupppoffring verkade vara "ett otacksamt jobb, att sträva efter att ge en vision till mänskligheten, så som mänskligheten är beskaffad". Men hans fru Helen och några av hans närmaste kamrater uppmanade honom att fortsätta, att inte ge upp, trots det värsta som hade hänt. Något uppmuntrad ville han ha en personlig försäkran från den nye justitieministern Biddle om att han skulle få publicera sina åsikter så länge han inte underminerade krigsansträngningarna. Biddle gav honom sitt hedersord på att Pelley kunde publicera utan rädsla för begränsningar. Även om landet befann sig i krig var rätten till yttrandefrihet grundlagsskyddad.

Ett Hitlervänligt *upprop* i krigstidens Amerika

Mitt under den krigshysteri som svepte över landet lanserade han en ny tidning, *Roll Call*. Den var kompromisslöst nationalsocialistisk, dess berömda redaktör och *Silver Shirt*-skribenter oförlåtliga. De dokumenterade det oljeembargo som Roosevelt införde mot japanerna före kriget och som tvingade dem att se sin ekonomi strypas eller riskera ett krig för att befria sig från USA:s herravälde. F.D.R. ville ha krig för att rädda sin egen vacklande "New Deal"-ekonomi genom den typ av massproduktion som bara krigstidsindustrin kunde erbjuda. De röda ville ha krig för att rädda det döende sovjetiska slavimperiet från Hitlers arméer. Judarna ville ha krig för att bevara det kapitalistiska/kommunistiska skalspel som de så framgångsrikt påtvingat icke-judiska folk över hela världen. Det värsta av allt var att de lurade amerikanerna, genom att föra krig mot de nationalsocialistiska ljusstyrkorna, gjorde det möjligt för samma inre förfallskrafter som ruttnade i det tyska samhället innan Hitler rensade upp dem att slå rot i vårt eget land.

Pelley skickade förhandsgranskningsexemplar till justitiekanslerns kontor för godkännande av regeringen. Biddle hade råd att framstå som storsint, eftersom han

var övertygad om att den sista *Silverlegionen* skulle hissas till sin egen spets av de "patriotiska" amerikanernas krigshysteri. Men han blev förbluffad när han fick veta att *Roll Call* var otroligt framgångsrikt! Långt ifrån den folkliga fiendlighet som han räknat med skulle överväldiga Pelley, dök den stridslystna lilla publikationen upp överallt. Och folk höll öppet med dess ökände redaktör. Allvarligast av allt var att "många exemplar hittades bland amerikanska soldater på alla krigsskådeplatser", enligt Pelleys biograf. I mars 1942 fördubblades upplagan först och fyrdubblades sedan. Under loppet av förmodligen inte mer än fem veckor växte *Roll Call med* en fenomenal hastighet. Uppenbarligen var det inte alla som lät sig luras av propagandafabrikerna i Hollywood, som var besatta av sina kosher-filmare med "Rothschilds hus och Roosevelt i shorts, nazispioners bekännelser och Stalin i pyjamas, dramer om ligister som skjuter sönder den icke-judiska civilisationen, mobbar som stormar diverse Bastiljer och New Dealers som bryter mark för privatort i miljarddollarklassen", som Pelley skrev då. "Vi har gått ut i krig eftersom den själviska judiska politik som påtvingats vårt land har drivit Förenta staterna tillbaka till konkursens rand."

På senvintern blev han kontaktad av en amerikansk sjöofficer som hade varit stationerad i Pearl Harbor den 7 december året innan. Mannen sade att F.D.R. hade ljugit för det amerikanska folket om attacken och sagt till dem att "även om skadorna har varit allvarliga är vår Stillaflotta fortfarande intakt". Officeren sa att han personligen bevittnat förödelsen, som var mycket värre än vad presidenten tillät. I själva verket hade alla amerikanska huvudfartyg antingen sänkts eller skadats svårt, med undantag för fem oeskorterade (och därför icke operativa) hangarfartyg och deras föråldrade plan. Pelley rusade ut i pressen med nyheten: "Japanska bombplan fick Pearl Harbor att se ut som ett övergivet W.P.A.-projekt i Keokuk!" Specialutgåvan som kom ut på gatorna var ett bombnedslag och åts upp av en allmänhet som hungrade efter sanningen, som hade varit krigets tidigaste dödsoffer. Men när justitieministern visade den vanliga förhandskopian för F.D.R. exploderade presidenten som slagskeppet *Arizona* och krävde att Pelley skulle arresteras den 4 april. Åtalspunkten: högförräderi!

Biddle tvingades bryta sitt hedersord till Pelley och beordrade en åtalsjury att åtala chefen på tolv punkter enligt Sedition Act. Under rättegången förnekade den intensivt politiskt motiverade åklagaren Oscar Ewing, ett cigarrökande "stort hjul" i det demokratiska partiet, med eftertryck att den amerikanska Stillaflottan hade skadats så allvarligt i Pearl Harbor, och kallade in marinminister Knox för att försäkra domaren (och en stor, lyssnande radiopublik) att situationen var väl under kontroll och att det inte fanns anledning att oroa sig. När han talade befann sig de

amerikanska militära styrkorna i en halsbrytande reträtt från en obruten serie nederlag i hela Stillahavsområdet. Men när Pelleys försvarsadvokat hotade med att låta hela bärgningsbesättningen från Pearl Harbor vittna i rätten för att stödja *Roll Calls* kontroversiella rapport, lade domaren snabbt ned huvuddelen av åtalet.

Nu anklagades han för att falskeligen ha framställt den amerikanska ekonomin som bankrutt och därmed undergrävt allmänhetens förtroende under krigstid. Även här var försvaret väl förberett och kallade till sig Mariner Eccles, ordförande i Federal Reserve Bank, som skulle ha tvingats vittna under korsförhör och ed om att den amerikanska ekonomin faktiskt bara räddades i sista stund av den krigsproduktion som utlöstes av blodbadet i Pearl Harbor. Men domaren krossade stämningen.

Dömd!

Till deras heder vittnade både kongressledamot Thorkelson och Charles Lindbergh personligen som karaktärsvittnen till förmån för Pelley, oerhört modiga handlingar när vi tänker på att de gjorde det mitt under andra världskriget, vid en tidpunkt då Förenta staterna upplevde nederlag från Stilla havet till Atlanten.

Trots deras stöd och misslyckandet med det ledande åtalet mot honom (för att inte tala om den totala avsaknaden av bevis för förrädisk verksamhet av något slag) dömdes Pelley till 15 års fängelse i ett federalt fängelse med högsta säkerhet. Åklagarsidan hade inte kunnat lägga fram ett enda bevis för att Pelley hade begått några förrädiska handlingar; allt han hade gjort var att kritisera ett orättfärdigt krig och den onde president som smidde planer för det. Tjugofem år senare brände tusentals judiska kommunister och deras hjärndöda icke-judar amerikanska flaggor på gatorna och protesterade våldsamt mot USA:s inblandning i Vietnamkriget; till skillnad från Pelley fick ingen av dem några hårda straff. Utan pengar kunde han inte överklaga domen. Senare berättade Lindbergh för en reporter på *Chicago Tribune* att Pelley inte var någon förrädare, utan en sann patriot som uppenbarligen förföljdes för att han offentligt sagt vad ett växande antal amerikaner diskuterade privat. Pelley skulle göras till ett exempel för dessa människor: Håll dina åsikter för dig själv, eller se vad som kommer att hända med dig!

Han var lamslagen av sitt hårda straff och var en stum fånge i det krig han motsatte sig. Medan västvärlden utanför hans fängelse begick självmord, läste han ohämmat och tänkte djupt. Även om han var ledsen var det något i honom som

inte lät honom förtvivla: "En dag kommer vi amerikaner att se i verkligt perspektiv vad en främmande hord på fyra miljoner judar gjorde mot oss, och varför vi har varit så dumma att utstå det." När det katastrofala 40-talet närmade sig sitt slut lyckades Pelleys dotter och svärson, med hjälp av gamla kamrater, samla in tillräckligt med pengar för ett upprop. Det misslyckades, men deras lojalitet var oförminskad och de försökte igen. År 1952, när amerikaner dog i onödan i Asien, precis som han hade förutspått, frigavs Pelley motvilligt på villkor att han inte deltog i några "politiska aktiviteter av något slag", ett uppenbart grundlagsstridigt krav som han var för fattig för att bestrida. Hans dotter och hennes man vårdade honom i familjehemmet i Nobelsville, Indiana.

Tillsammans grundade de ett nytt förlag, *Soulcraft Press*, som gav ut hans första bok efter kriget: *Something Better*. I den pekade han ut Roosevelt som den man som var mest ansvarig för att sätta igång den sociala omvälvning som USA upplevde under Vietnam-eran. "Han var föregångaren till dagens kaosutveckling", som ändå ansågs nödvändig för att skapa en stat i nationalsocialistisk stil i framtiden. Men det var skapandet av två nya tidskrifter som till stor del handlade om mystiska och metafysiska teman som fick honom på fötter igen ekonomiskt, så mycket att han kunde återbetala alla de lojala anhängare som hade bidragit så generöst till hans vädjan. Precis som tidigare i livet gav skrivandet honom en känsla av syfte och tillfredsställelse. Och han mindes utan ånger den avgörande upplevelse som fick honom att slå in på sin svåra dramatiska väg 1928: allt verkade vara förutbestämt och därför en del av ett högre syfte som han instinktivt litade på, även om han inte kunde förstå det intellektuellt. Under sina sista år var han lycklig över sin dotters och sina gamla kamraters kärlek, och nöjd med att veta att han, även om han misslyckades, hade gjort sitt bästa för sin ras och nation. Och hans fiender - hans folks fiender - hade hedrat honom med ett långt fängelsestraff. Han levde också tillräckligt länge för att bevittna uppkomsten av George Lincoln Rockwells *amerikanska nazistparti*, ett fenomen som gav honom djup tröst: Någon fortsatte den kamp som han hade inlett trettio år tidigare.

William Dudley Pelley dog fridfullt i sömnen den 1 juli 1965, 75 år gammal. Medan han vilade i frid brände någon ett kors på begravningsbyråns gräsmatta. Det fastställdes aldrig om det brinnande korset hade placerats där av en vän eller en fiende. Hans bortgång uppmärksammades (naturligtvis med illvilja) i de nationella nyhetsmedierna, men omedelbart därefter tilläts hans namn att falla i glömska.

År 1992 fick den lilla staden Nobelsville i Indiana återigen kortvarig nationell uppmärksamhet, när en pojke som lekte utanför sitt hem en midsommarafton med

nöd och näppe missades av en meteor som landade vid hans fötter. "Inte sedan fascistledaren W.D. Pelley dog för sjutton år sedan", rapporterade lokaltidningen, "har resten av Amerika lagt märke till vårt samhälle".

Pelleys liv som vit patriot var på samma sätt en kometkarriär. Han var vårt lands första rasaktivist i nationalsocialistisk stil. Han var föregångaren till Commander Rockwell och vit makt-rörelsen i dagens USA. Han bevisade att vår idé, om den sprids med mod, intelligens och uppriktighet, har förmågan att vinna en enorm publik, vilket hans 100.000 anhängare är ett bevis på. Hans levande martyrskap i det judiska odjurets buk gav honom en hedersplats i hjärtat på de medkämpare som kommer efter honom. Han misslyckades inte, som han trodde, lika lite som en modig soldat som gör sitt bästa när han tillfångatas av fienden misslyckas.

De historiska omständigheterna tillät honom inte att skapa det ariska Washington han drömde om. Men i den mycket större kampen för vit överhöghet över hela världen kämpade han den goda kampen; hans var bara den inledande striden i ett pågående krig för den ariska mänsklighetens slutliga triumf. Hövdingen och hans *silverskjortor* har gått före oss. De inspirerar oss att följa deras exempel. Och vår segerfana som en dag vecklas ut över planeten Jorden kommer att tillhöra dem lika mycket som oss!

Källor:

Ribuffo, Leo Paul, *Protestanter på högerkanten: William Dudley Pelley, Gerald B. Winrod och Gerald L.K. Smith*, två volymer, Yale University

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERSHAFTE AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Seit lang Jahren nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

„Arbeitskräfte vom Massenmord, Verführung, Verführung und Verführung haben nicht ausgereicht, die Kameraden der gesamten Welt werden bald geführten Führer Adolf Hitler zu entdecken.“

Alle Nationalsozialisten sind unsterblich. Völkern und Rassenbewusstsein ist ein Schlüssel zu einem Kampf um die Führung unserer weißen Völkern.

Der Sieg ist ein starker Gewinn, aber die Größe des historischen Völkern ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der unvermeidliche Gegenstand ist also dabei, den Völkern – gegen alle weißen Völkern (V) – zu befehlen, keine Mord und Ermordung, Überführung und Rassenmord.

Die „Agge“ des Völkern, ist ein Währungs- oder ein Rassenmord, ist ein Propagandamittel, bewirkt oder auf einen schicksalhaft anderen Art. Jede Nationalsozialisten hat seine Pflicht!

Hitler!
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS Nyhetsbulletin
www.nsdapao.org

#1005 19.06.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Frontrapport
Intervju med Molly

Tredje delen

NSK: Dina nuvarande projekt äruppenbörnas filosofiska och konstrelaterade.

Beskriv din syn på hur dessa frågor påverkar politiken.

Molly: Jag försöker fortfarande uppdatera förtärlighet, men jag har mest koncentrerat mig på Adolf Hitler och Minskigbetens Arme (www.mosamingtheorist.com/truth.htm). Jag är uppe i 21 saker nu, och jag har så mycket mer att göra. Att studera andra världskriget är ett absolut måste för information. Man söker information om en sak och hittar ytterligare två saker att forska om. Det känns lite som om man är en arkeolog som gräver upp det begagnade förtärliga. Ett förbud som de helst inte vill att det ska komma fram i ljuset. Vi kan återigen tacka Internet för flödet av information och bilder. Extremt allrytade saker har dykt upp under årens löpp från platser över hela världen. Det känns ofta som att

the NEW ORDER

Number 179 (2021) Established 1978 April 26, 2021 (134)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countrymen and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and neo-nazism.

Whether "Agge" or "Hägar", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hitler!
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk

SS Defender against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
FOR DENMARK! MOD BOLSEVISMEN!
Translated from the SS original

Julius Streicher *Der Stürmer* Pictorial Book
The Poisonous Mushroom
Translated from the Third Reich original
Der Giftpilz

Reinhold Beckmann
Hitler in Italy
HITLER in ITALIEN
English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!